

Плашлю нѣкой се бой
 Отъ тогози—оногози,
 И си смѣта, и крои
 Че съсъ плххови очи
 Глѣда всѣкий на тогоззи. —

15.

Човаль.

Предъ прага на чердака,
 Оцапанъ, каленъ и съдранъ —
 Тамъ-въ кюшето до пармака,
 Човаль калчищенъ билъ постланъ.
 Човальтъ нашъ току се бърчи,
 Че редомъ всѣкий него тѣпчи,
 И най-презрѣнныйтъ слуга
 Кирливы често си крака
 О него жули и ги бърши,
 Кога да влѣзе за у въ кѣщи;
 Аслж за туй билъ той подмѣтнатъ. —
 И, ей, нечаянно, човальтъ,
 Отъ калъ очистенъ, скѣтнатъ, спретнатъ —
 Въ съидѣкъ желѣзенъ обкованъ
 Искърпенъ станалъ, и прибранъ.
 И салъ поглѣдай, нему правятъ,
 Каква нещешъ ти — честь голѣма. . . .
 До върха пѣленъ той съ жълтици!

А пѣкъ забрана!

Стопанинътъ самъ-си го варди,
 Одухва го и салъ го глади:
 Ни прахъ, ни вѣтръ, — не мушици, —
 До него нищо не допира! —
 Кога пѣкъ съ тойзи нашъ човаль —
 Въ градътъ се всѣкий запозналъ!